

A kereskedelmi őrlés alapja a szállított áru értéke, vagyis a malomba bevitt gabona értéke és az őrlésért kifizetett készpénz együttes összege. (Közigazgatási Bíróság 25.033/1926. P. szám.) A felterjesztett iratokból megállapíthatólag a pénzügyigazgatóság azért kötelezte panaszost az általános forgalmi adó fizetésére, mert az idegen kereskedelmi őrlésből készpénzben befolyt összeget adóbevallásából kihagyva, az ez után járó 2%-os forgalmi adót az ellenőrzés időpontjáig nem fizette be.

Adóköteles ezen bevétel forgalmi adóköteles voltát támadja, azt vitatva, hogy annak forgalmi adóztatása esetén egy ügylet kétszeres adóztatása következne be, mert: az idegen kereskedelmi őrlés tulajdonképpen vámőrlés és az ebből származó vámkeresetnek felőrlése és eladása pedig a malom telepén a 95.691/1925. P. M. számú rendelet 4. §-ában foglaltak értelmében adómentes.

A panasznaak nem lehetett helyet adni egyrészt, mert: a vizsgálat nem kifogásolt megállapításából kitetszőleg, adóköteles a kereskedelmi őrlésre behozott gabona, nem pedig az öröltető részére szállított örlemény értékét vonta adó alá és így állott elő az az adóalaphiány különbség, amely általános forgalmi adó alá vonatott. Minthogy a 95.691/1925. P. M. sz. rendelet 1. §. utolsó mondatában foglaltak szerint, a kereskedelmi őrlés alapja a szállított áru — tehát örlemény — értéke, ezt pedig a bevitt gabona értéke és az őrlésért kifizetett készpénz együttes összege képezte, jogosan és helyesen járt el a m. kir. pénzügyigazgatóság akkor, amidőn panaszost a mutatkozó különbözet után általános forgalmi adó fizetésére kötelezte, amellyel szemben azzal, hogy vámkeresetből származó gabona, vagy örlemények eladása a malom telepén forgalmi adómentes — eredményesen védekezni nem lehet, mert: a jelen esetben nem erről, hanem arról van szó, hogy kereskedelmi őrlés alapján szállított áru (örlemény) értékének csak egy részét vonta adó alá.

Belföldön irodával és raktárral rendelkezőnek és belföldön kereseti tevékenységet folytatónak tekintendő az a külföldi, aki a belföldön árukat bizományi raktáron tart és megbizottja, a bizományos útján árukat rendszeresen áruba bocsájt. (Közigazgatási Bíróság 1690. sz. elvi jelentőségű határozata.) Panaszos a tőle követelt általános forgalmi adó alól való felmentését kérte, mert ő nem a külföldi, hanem saját nevében kötötte összes üzleteit és mert ő egyetlen külföldi cégnek sem belföldi üzletvezetője, vagy megbizottja, hanem önálló bizományos-kereskedő, véle szemben tehát az 1921. évi XXXIX. t.-c.-nek sem a 29. §. (6) bekezdése, sem a 34. §. (4.) bekezdése nem alkalmazható.

A panasz alaptalan.

A felhívott törvény 29. §-ának (6) bekezdésében foglalt és a belföldön folytatott kereseti tevékenység ismérve gyanánt felállított azt a feltételt ugyanis, hogy a külföldinek belföldön irodája, raktára stb. legyen, tisztán alaki szempontból és a törvény célzatának meghiúsítását eredményező módon nem lehet olyképen értelmezni, hogy az irodának, avagy a raktárnak okvetlenül a külföldi sajátjának kell lennie, hanem a törvény célzatának megfelelően csakis úgy, hogy a külföldinek belföldön iroda, raktár álljon rendelkezésére, amely neki állandó lehetőséget nyújtson üzleteknek belföldön való kötésére és lebonyolítására. Az olyan belföldi bizományi iroda, amely valamely külföldi cég üzleteinek, vagyis ügyleteinek megkötésére és lebonyolítására szolgál, a forgalmi adó szempontjából joggal tekinthető a külföldi cég irodájának, telepének, vagy raktárának, habár ezek formailag a bizományos néven szerepelnek. A kereskedelmi törvény 368. §-ában foglalt rendelkezés szerint kétségtelen továbbá, hogy a bizományi áru mindaddig a megbízóé, amíg a bizományos azt el nem adta. Ennélfogva az a külföldi, aki a belföldön árukat bizományi raktáron tart és megbízottja: a bizományos útján árukat rendszeresen áruba bocsát, teljes joggal tekinthető belföldön irodával és raktárral rendelkezőnek, belföldön áruszállítási ügyleteket kötőnek és így belföldön kereseti tevékenységet folytatónak. Ezután a tevékenysége után tehát jogosan vonható a felhívott törvény 29. §-ának (6) bekezdése alapján általános forgalmi adó alá és ezért az adóért a külföldinek belföldi megbízottja: a bizományos a törvény 34. §-ának (4) bekezdése értelmében kétségtelenül egyetemleges felelősséggel tartozik, tehát annak megfizetésére a belföldi bizományos joggal kötelezhető.

A panasznak ezen okokból ennél fogva helyet adni nem lehetett.

Apa által bontással kapcsolatban vállalt gyermektartás ellenében engedett haszonélvezet nem minősülhet ajándékozásnak, hanem az 1920. évi XXXIV. t.-c. 112. §-a szerint vagyonátruházásnak. (Közigazgatási Bíróság 1669. számú elvi jelentőségű határozata.) A házassági jogról szóló 1894. évi XXXI. t.-c. 95. §-ának 4. bekezdése szerint a házasság felbontása esetében a közös gyermekek tartása és nevelése költségeit mindkét szülő jövedelme arányában köteles fedezni, ha arra a gyerek vagyonának jövedelme elégtelen.

Az illeték kiszabásának alapjául szolgáló úgynevezett „Vagyonelkülönítési szerződés“ 8. pontja szerint a szerződő felek házasságából származó gyermekek eltartásáról és nevelési költségeiről kizárólag az apa, tehát dr. K. S. fog gondoskodni. Ehhez képest dr. K. S. a törvényben meghatározott kötelezettség mérvén túlmenő kötelezettséget vállalt magára.